

MEDDELELSER OG OVERSIGTER

SOCIALFORSKNINGSINSTITUTTET OG DETS IGANGVÆRENDE OPGAVER

Siden begyndelsen af 1940'erne har der været foretaget et stigende antal undersøgelser inden for arbejds- og socialministeriernes område sigtende på at belyse sociale forhold, bl.a. i forbindelse med forberedelse af ny lovgivning eller vurdering af virkningerne af allerede eksisterende sociale love og af administrationen heraf. I visse tilfælde har arbejds- og socialministerierne selv taget initiativet hertil, men som oftest er det udgået fra kommissioner og udvalg, som har anmodet om belysning af specielle problemer i forbindelse med deres opgaver.

Til hver enkelt af sådanne undersøgelser har det været nødvendigt at antage eller optræne en medarbejderstab, som – særlig for så vidt angår læger, psykologer og socialrådgivere – har været skiftende fra opgave til opgave. De erfaringer, som medarbejderne har indhentet gennem deltagelse i en undersøgelse, er derved ofte gået tabt for videre arbejde af denne art. Endvidere er en række af undersøgelserne trukket i langdrag, fordi medarbejderne delvis har måttet påtage sig arbejdet som bibeskæftigelse.

Selvom såvel ministre som administration har vist stor forståelse for den praktiske anvendelse af resultaterne og for den videnskabelige uafhængighed ved bearbejdningen af materialet, har forskningsfeltet som oftest været begrænset til kortsigtede problemstillinger. Samtidig har undersøgelserne været koncentreret om områder, henhørende under arbejds- og socialministerierne, mens sociale emner under f.eks. indenrigsministeriets og boligministeriets resort ikke er blevet undersøgt på tilsvarende måde.

De rammer, inden for hvilke forskningsarbejdet er foregået, har således været ret snævre og uhensigtsmæssige set på baggrund af dels de beløb, der anvendes i forbindelse med den sociale lovgivning, dels den hast hvormed nye, store problemer opstår gennem nutidens hurtigt skiftende samfundsforhold.

Oprettelse

I marts 1955 nedsatte socialministeriet et sagkyndigt udvalg, der fik til opgave at overveje, under hvilken form der kunne tilvejebringes faste og varige rammer for forskningsarbejde på sociale områder.

Udvalget, hvis formand var nu afdøde professor, dr. polit. *F. Zeuthen*, afgav i slutningen af 1956 en betænkning, hvori var nedfældet følgende hovedkrav, som udvalget fandt måtte opfyldes gennem en nyordning:

1) Der må skabes mulighed for kontinuerlig forskning gennem et langsigtet forskningsprogram og gennem tilknytning af faste medarbejdere, der har kendskab til forskningsområderne og arbejdsmetoderne, og som har tid til at følge med såvel i socialpolitikken som i samfundsvidenskabernes stadige udvikling.

2) Der må være mulighed for – i økonomisk overkommeligt omfang – at imødekomme såvel aktuelt prægede forskningsønsker, der fremkommer fra offentlige og private institutioner, som forskningsopgaver, der har et bredere og længere sigte.

3) Der må tilvejebringes et nært samarbejde mellem repræsentanter for de forskellige videnskabsgrene, som – alt efter de problemer, der ønskes undersøgt – bør deltage i opgavernes løsning.

4) Der må tilstræbes en organisationsform, som på den ene side har en løbende forbindelse med de organer, der arbejder med praktiske sociale problemer, og som